

תת"ע 3239/12/15 - מדינת ישראל נגד אחולאי סיגלית

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3239-12-15 מדינת ישראל נ' אחולאי סיגלית
בפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
אחולאי סיגלית
הנאשמה

הכרעת דין

הנאשמת זכאית מחמת הספק.

1. לנאשמת נרשמה הזמנה לדין שעניינה התרת נהיגה לבתי מורה מבלי שיש לו, או לאחר, פוליסת ביטוח כדין. על פי האמור בהזמנה לדין, התירה הנאשמת לבנה, דניאל (להלן: **דניאל**) בעת זהה לא היה מורה לה נהיגה לרכב על קטנו הרשום על שם הנאשמת במשרד הרישוי. הנאשמת כפירה במיחס לה. לדבריה, דניאל הוא שהונה אותה ורשם את האופנו על שמה ללא וידועתה או הסכמתה ותוך שימוש פסול בתעודות זהות שלה שאotta קיבל בתואנה של צרכו עובודה.

2. במסגרת פרשת התביעה הוגש תע"צ רישון נהיגה ובועלות בקטנו וכן הוגשה הזמנה לדין שנרשמה לדניאל בגין נהיגה כבלתי מורה; עבירה שלגبية הסטיימנו ההליכים. במסגרת פרשת התביעה העידו 2 עד תביעה: אדר בוזגלו ויעדן כהן. אדר בוזגלו הוא שוטר שיחד עם אחרים אכך את העבירה של נהיגה כבלתי מורה בעניינו של דניאל. לטענתם מר בוזגלו כאשר שאל את דניאל למי שייך הקטנו השיב לו האחרון כי הוא "שלו אבל רשום על שם אימה שלו" (ע' 7 ש' 27; ההדגשות אינן במקור). בהגינו לתחנת המשטרה שוחח עד זה עם הנאשמת בטלפון. עד ציון "שאלתי היכן הקטנו שלה היא מסרה לי שהוא אצל דניאל. שאלתי אם היא יודעת שאין לו רישון נהיגה והוא אמרה שהיא גילה רק הבוקר שאין לו רישון ועדיין נתנה לו את הקטנו, הוא היה צריך להגיע לעבודה" (ע' 8 ש' 9-7). לנאשמת נמסר כי עליה הגיעו לתחנת המשטרה. בעודו ציין העד כי לא קדם לשיחה חсад נגד הנאשמת. כבר עתה יאמר כי בדוח הפעולה בו תיעד את פועלותיו לרבות תוכן שיחתו עם הנאשمت לא צוין מועד הגעתו של העד לתחנת המשטרה, מועד קיום שיחת הטלפון עם הנאשמת וממועד רישום השיחה.

3. לאחר שהנאשמת הגיעו לתחנת המשטרה פגשה בעד התביעה עידן כהן שרשם לה הזמנה לדין נשוא דין זה.

בתום הזמן לדין נרשמה תגובתה של הנאשמת הזהה בעירה לזו שצין עד התביעה מר בזgalו כאשר לא ברור איזה שיח, אם בכלל, קודם לתגובה זו המוחסת לנאשمت.

4. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשמת ודניאל. לטענת הנאשמת, דניאל הוליך אותה שולל בכר שרשם על שמה את הקטנוול לדבריה לא ידעה כי הקטנוול רשום על שמה ולא ידעה על הפעולה שביצע דניאל על מנת לרשותם את הקטנוול על שמה. היא הכחישה כי הגיבה כפי שטענו עדי התביעה שהגיבה. לדברי הנאשמת היא ידעה כמובן על קיומו של קטנוול המצו' בשימושו של דניאל אך "**לא ידעת שזה עלשמי**" (ע' 10 ש' 19). לדבריה, נמנעה מלהגיש נגד דניאל תלונה במשטרה על מנת שלא לשבכו.

5. דניאל העיד כי ציפף את חתימת אמו ועשה שימוש בתעודות הזהות שלה, אותה קיבל בתואנת שווה, על מנת לרשותם את הקטנוול על שמה וזאת ללא ידיעתה או הסכמתה ("**היא אפילו לא ידעת שזה רשום עלשמי**" (ע' 13 ש' 10)). הוא סיפר כי הכנין את הקרקע לרכישת האופנוו ורישומו של שמה בכר ששיתר לאמו ואמר לה כי קיבל רישיון (ע' 14 ש' 1). במהלך עדותו סיפר דניאל כי ביקש מן הנאשמת ת"ז על מנת לבטח את הקטנוול ונענה בשילילה. הוא נשאל אם לא היה בבקשו זו כדי להדליק אצל הנאשמת "נורה אדומה" והשיב בשילילה (ע' 14 ש' 23-20). עם זאת, דניאל ציין כי הנאשמת ידעה על היותו בלתי מורשה בבורק היום שבסוטפו נתפס נוהג על ידי עד התביעה מר בזgalו אולם באותה נשימה הוסיף ואמר כי הנאשמת "**לא ידעת שהאופנוו קשור אליה**" (ע' 15 ש' 2).

ב"כ המשימה טענה בסיכון בין היתר כי העובדה שדניאל ביקש מן הנאשמת את תעודת הזהות על מנת לבטח את האופנוו שהיא לכארה שיר לו מלמדת על כר שהנאשמת ידעה על כר שהאופנוו רשום על שמה שם לא כן - מדובר היה עליה למסור את תעודת הזהות שלה לצורך עריכת ביטוח על שמו של דניאל שהחזיק במועד הרלוונטי תעודת זהות משל עצמו.

דין והכרעה

6. כאמור החלטתי לזכות את הנאשמת מן המוחס לה וזאת מחייב הספק בנוגע לידעתה אודות הייתה הבעלים הרושים של הקטנוול. להלן אפרט את טעמי היזקי בהרחבה:

7. מחומר הראיות עולה כי קיימים שתי דרכי אפשרות להרשותה בדיון של הנאשמת בעבירה המוחסת לה בהזמנה לדין. דרך ראשונה מבוססת על האמרות שאמרה, לטענת עדי התביעה, הנאשמת בפניהם וכפי שהועלו על הכתב בדוח הפעולה ובזהמנה לדין. דרך שנייה, מבוססת על ידיעת הנאשמת כי דניאל היה בלתי מורשה עבור רכיבתה שהוביילה לרשום הזמנה לדין נגדו בעבירה של נהיגה כבלתי מורשה וכי העובדה שדניאל ביקש מן הנאשמת את תעודת הזהות שלה על מנת לבטח את הקטנוול שכארה היה אמר להיות רשום על שמו היה אמור לעורר חשד ממשי של הנאשמת כי המציגות שונא מזו שתיאר דניאל והימנעותה של הנאשמת לבדוק עניין זה עד תום מהוועה "עצימת עיניים" בסוגיות בעלותה בקטנוול השköלה לידעעה של ממש. להלן אבחן כל אחת מן הדרכים דלעיל וראיה כי אין בהן כדי לבסס נגד הנאשמת את העבירה המוחסת לה.

האמורות שרשמו עדי התייעזה

8. עד התייעזה מר בזגלו רשם בדוח הפעולה שעריך תרשומת אודוט שיחה שקיים בטלפון עם הנאשמת וממנה עולה כי מר בזגלו שאל את הנאשמת "...**היכן הקטנוו שלה**" והוא השיבה כי הוא אצל דניאל וכן **"אם היא יודעת שאין לו"** (לדניאל -ד.ס). **רישון נהיגה והוא אמרה שהיא גילתתך רק הבוקר**". בקשר לשאלת השניה, דניאל ציין בעדותו כי הנאשמת אכן ידעה כבר בבוקר היום בו נפג כבלתי מורשה על כך שאין לו רישון נהיגה. דברים אלה שצין דניאל בעדותו תואמים את האמור בשיחה שקיים מר בזגלו עם הנאשمت כך שאני סבור כי ניתן לקבוע **כממצא** כי הנאשמת אכן ידעה שלדניאל אין רישון נהיגה תקף בבוקר היום שבסתופו נתפס דניאל נוהג ללא רישון. השאלה המכרעת לצורך עניינו היא השאלה הראשונה שעניינה ידיעת הנאשמת כי האופנוו רשום על שם דזוקא שכן בהיעדר מודעות להיות הנאשמת בעלת הקטנוו או בעלת השליטה בו ממליא אין בידה אפשרות "להתיר" שימוש בו לאחר. בנקודה זו אני סבור כי הוכח ספק סביר מן הטעמים הבאים: **ראשית**, משקל הגרסה שנרשמה לכואורה מפני הנאשמת על ידי עד התייעזה מר בזגלו היא נמוכה ביותר. ההלכה הפסוקה קובעת כי נדרשת סמכות זמינים בין מתן האמרה לבין העלתה על הכתב. מטרתו של הכתב היא **"לבטא את הצורך לבדוק מרבי ודזוק זה יכול להיות מושג גם על ידי רישום הנערך בסמוך להismet הדברים..."** (ד"נ 23/85 מדינת ישראל נ' טובל, פ"ד מב (4) 309; להלן: **ענין טובל**). כמו כן נקבע כי העובדה שהאמרה נכתבה שלא בכתב ידו של העד ולא נחתמה על ידי יש לה חשיבות רבה לעניין המשקל **"שיננתן לאמרה... אך אין עובדה זו מהויה נימוק לשילית קבילותה"** (ענין טובל בע' 355). המלומד קדמי בספריו מצין כי **"השיטת הרישום לא זו בלבד שמקימה ספקות לגבי דזוק תוכנו ויכולתו לבטא ולשקף נאמנה את דברי החשוד אלא שיש בכוונו להעמיד ביטמן שאלת האם היא אמת אכן הודה** - **אם אכן הודה החשוד על שום מה לא נרשם הדבר מיד?** (יעקב קדמי על הראיות, תש"ע- 2009 בע' 117)

9. בעניינו לא רשם מר בזגלו את השעה בה הגיע לתחנת המשטרה, את השעה בה ערך את השיחה עם הנאשמת ואת השעה בה ערך את התרשםה בעקבות השיחה עם הנאשמת. כיוון שעיתוי הרישום ביחס למועד השיחה הוא קרייתי וזה כאמור לא ידוע לא ניתן לקבוע כי יש לתת משקל לדברים שנרשמו לטענת העד מר בזגלו מפני של הנאשמת בכל הנוגע לידעתה על כך שהיא בעלת הקטנוו. על כך יש להוסיף כי בדוח הפעולה שעריך קודם לנרשמו דברי הנאשמת לא בגוף ראשון אלא בגוף שלישי והדבר יוצר חשש מפני היעדר דזוק ברישום הדברים מפני של הנאשמת. כפועל יוצא קיימים קושי ממשי לתת משקל לאמרה זו.

10. אם לשיחה בין הנאשמת למר בזגלו לא קדם חשד קונקרטי נגד הנאשמת, כפי שצין מר בזגלו בעדותו, הרי שהמצב השתנה תכליתו השני בעת שהנאשמת הגיעה לתחנת המשטרה בהוראת מר בזגלו. בנקודות זמן זו בה פגשה הנאשמת את עד התייעזה עידן כהן וסגן מפקד התחנה הייתה הנאשמת בחזקת **חשודה** בעבירה של התרנת נהיגה לבליyi מושחה. כפועל יוצא, היה מקום מצד מי שגבאה את אמרתת המוצאה בשולי ההזמנה לדין להזהירה קודם לכך זכותה להיוועץ בעו"ד זכותה לשחוק בחקירה. בהזמנה לדין אין תיאור של מהלך הדברים שהניע את הנאשמת, לכואורה, לפצחות פה ולחזור על הדברים שנטען שמסירה בשולי ההזמנה לדין לעזהירה קודם לעזהירה קודם למסירת גרסתה בשולי ההזמנה לדין כי עומדת לה הזכות לשחוק והזכות להיוועץ בעו"ד. מעבר לכך הזירה קודם למסירת גרסתה בשולי ההזמנה לדין נזקקה לה זכות לשחוק והזכות להיוועץ בעו"ד. מצד הנאשמת במשפט חלקה על כך שהדברים שנרשמו מפני אכן נאמרו על ידה, אני סבור כי ניתן לקבוע כי קיבלת תגובה זו מצד הנאשמת שנייתה תוך הפרת זכותה להליך הוגן יש בה כדי להביא לפסילת קבילותה של האמרה שנרשמה על ידי עד התייעזה עידן כהן במסגרת הזמנה לדין (לענין זה: עפ"ת 15-05-37478 בוגוסלבסקי נ' מדינת ישראל).

11. הנה כי כן, משקלה של האמרה שמסירה הנאשמת בפני עד הتبיעה בזוגלו בונגע להודאתה בבעולותה הרשמה בקטנווע, ככל שהיא קבילה, הוא נמוך. האמרה שנרשמה מפי הנאשמת בתום רישום ההזמנה לדין אינה קבילה קריאה בשל הפגיעה בזכותו של הנאשمت להליך הוגן. נוכח המשקל הנמור שיש לחתם לאמרתה של הנאשמת בפני העד מר בזוגלו אני סבור כי לא ניתן על פי אמרה זו, גם בהינתן קיום תוספת מאמנתת לדברים בחומר הראות, להרשייע את הנאשמת במיחס לה על יסוד הוודה בכך שהאופנווע מצוי בבעולותה.

"עزمת עיניהם" מצד הנאשמת בונגע לבעולותה בקטנווע

12. דניאל ציין כי ביקש מן הנאשמת את תעודת זהותה שלה על מנת לבטח את האופנווע השיר, על פי המציג שלכאורה הציג לה, לדניאל. ב"כ המאשימה טוענת בסיכוןיה, כי מבקש זה עולה שהנאשמת ידעה על קיומו של האופנווע ועל הנגינה של דניאל. עוד נאמר כי חוסר ניסיון חיים אינו מהווה הגנה בפליליים. מבליל להידרש לשאלת אם חוסר ניסיון חיים מהווה הגנה ברור לטעמי כי ידעה על קיומו של אופנווע אינה שוקלה לדיעה על כך שהאופנווע רשום על שם הנאשמת. הנאשמת צינה בעודותה גם כי דניאל רכב על הקטנווע אולם הנאשמת לא חשה בדבר הואיל ודניאל ציין בפניה כי קיבל רישיון כדין לכך.

שאלת אחרת היא האם ניתן להסיק מעצם העובדה שכבר היה בעליה של תעודת זהות ומכך שביקש מן הנאשמת את תעודת זהותה שלה, על מנת לקבוע כי הדבר היה-Amor לעורר אצל הנאשמת חשד ממשי כי הקטנווע רשום על שמה ולא על שם דניאל שאם לא כן מדובר דרישה לדניאל דוקא תעודת זהותה שלה ומדובר הוא אינו משתמש בתעודת זהותה שלו, כבאים (על פי המציג שהציג לנאשמת) של הקטנווע מול חברת הביטוח? לטעמי לא ניתן להסיק ממערכת נתונים זו על קיומו של חשד ממשי מצד הנאשמת בונגע לבעולותה בקטנווע. הנאשמת לא נשאה כל שאלה בעניין חשד שהוא או לא היה לה בעקבות בקשותיו של דניאל לקבלת תעודת זהות לה לצורך הביטוח. בנוסף, בקשותיו של דניאל לקבל תעודת זהות של אמו על מנת לבטח את השימוש בקטנווע אינה מקימה בהכרח בסיס לחשד ממשי כי הקטנווע רשום על שם הנאשמת. לא מן הנמנע, למשל, כי הנאשמת סקרה כי חברת הביטוח זקוקה לטעודת זהותה שלה, כאמור של דניאל, בשל גילו של דניאל באותה עת ולאו דווקא בשל העובדה כי הקטנווע רשום על שמה. כך או כך, משלאל נשאה הנאשמת דבר לעניין זה כל ניסיון לקבוע את הילך הנפש שלה באותה עת גובל בניחוש.

סעיף 10 (ב) לפקודת התעבורה

13. סעיף 10 (ב) לפקודת התעבורה קובע: "בעל רכב ומילוי שהשליטה על הרכב בידו לא ירצה לנוהג ברכב למי שאינו רשאי לפי סעיף קטן (א) לנוהג בו, ובלבבד שלא יהיה בעל רכב או מי שהשליטה על הרכב בידו, אחראי بعد נהיגתו על ידי אדם שאינו רשאי לנוהג בו, אם הוכיח שנקט בכל האמצעים הסבירים כדי שאותו אדם לא יוכל לנוהג ברכב". כיוון שהמעשה הפסול על פי העבירה הוא התרת השימוש ברכב למי שאינו מורה לנוהג דרש כי בעל הרכב או בעל השליטה בו יהיה מודע לשיליטתו ברכב. בגין מודעות לשיליטה ברכב אין יכולת להטייר, במעשה או במחדר, לאחר לעשות שימוש בו.

במקרה זה טענה הנאשמת לכל אורך המשפט, וגרסתה זכתה לחיזוק מצד דניאל, כי דניאל הוא שרכש את האופנווע ("לא התפקיד, קניתי אופנווע" ע' 13 ש' 8). הוא שנהג בו מנהג בעליים הוא שזיף את חתימת הנאשמת

ללא ידיעה או הסכמתה והנאשمت סקרה כי הקטנו רשם על שמו ולא על שמה. העובדה שדניאל הודה - בנסיבות הבירור שלו שלא להפליל עצמו בעבירה חמורה מזו של נהיגה כבלתי מורשה בה הורשע בבית משפט זה. כי פעולה לזייף את חתימת הנאשمت על יפו הוכיח על מנת להעביר את הבעלות בקטנו על שמה, ללא ידיעה או הסכמתה, מחזקת את גרסת הנאשמת בהליך. דניאל גם ציין, בנגדו לטענת הנאשמת כי לא ידעה שדניאל אינם מורשה, כי כפי שצווין בדברי הנאשמת לעדי התביעה, ידעה הנאשמת בבורק היום בו נתפס דניאל נהג כבלתי מורשה על אף שדניאל אינם מורשה נהיגה. עם זאת, הוסיף דניאל וזאת בגין העובדה שערכו עדוי התביעה, כי "**היא לא ידעה שהופנו קשור אליה**" (ע' 15 ש' 2). בהיעדר משקל מספיק לאמרת הנאשם בפני העד מר בז gal, היעדר ראייה ברורה אחרת שהזוכה במסגרת ההליך בדבר ידעת הנאשמת על היותה בעל הרכב או למצער הצבעה על חד משמי של הנאשمت בעניין נתון זה והימנעotta לבדוק זאת, אני סבור כי קיים ספק בנוגע למודעות הנאשמת על היותה "בעליהם" של הקטנו או "בעל שליטה" בו. בהינתן ספק בסוד קיומה של שליטה בקטנו מילא אוכל ספק זה קיומה של "התרה" לדניאל לרכב על הקטנו שכן ברור שאחד מיסודותיה המרכזים של העבירה - יסוד "התרה" - אינו יכול להתקיים ללא מודעות מצד "המתיר" להיווט בעל שליטה או בעליים של כלី הרכב בו נהגו.

.14. נכון כל האמור מצאתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

ניתנה היום, 29.1.17, במעמד הצדדים